



האדריכל פיצו קדם

"חלל העבודה נמצא במרחב שבין הדמיון ליד שלי"

יומני מסע משפחתיים, ספרות מקצועית ואוסף של חיות עץ מיניאטוריות מיפן ממלאים את החלל שתכנן לעצמו האדריכל פיצו קדם. הוא מעדיף לעבוד באור טבעי, מוקף בבני הבית: "הפרטיות לא חשובה לי, אני יודע לחשוב בסיטואציות לא סטריליות"

יובל סערה צילומים: עמית שעל

"המשפחה שלי מאוד מגובשת. הילדים ואנחנו ממש מעורבים, ולכן מהר מאוד חלל העבודה שלי הפך להיות של כולם", אומר האדריכל פיצו קדם, "ואין לי בעיה עם זה בכלל. זה משקף את האישיות שלי". קדם חולק את חלל העבודה בביתו הפרטי שבשכונת נווה מגן ברמת השרון עם רעייתו נילי, מטפלת בילדים על הספקטרום האוטיסטי, שמשלימה תואר שני בטיפול באמנות, ועם שלושת ילדיהם, עלמה (14), גוני (11) ומיכאל (7). "אף שיש להם מחשב ופינות עבודה משלהם", הוא מסביר, "הם מרגישים פה הכי בנוח. אני חושב שהחפצים האישיים שמפוזרים פה, האור הטבעי שיש פה והקשר שיש לחלל לבית, גורמים להם לחזור ולבחור בחלל הזה". החלל מעוצב בצורת מלבן מוארך ששטחו כ־18 מ"ר וממוקם בציר מרכזי, המביט לשלד שהכיווני חוץ: לחזית הבית ולרחוב מצד אחד; לחצר האחורית של הבית, דרך הסלון, מצד אחר; ולעבר חורשת האיקליפטוס הצמודה דרך שלושה חלונות עגולים. אפשר להיכנס אליו מהסלון המרווח, שבינו לבין החלל מפרידות דלתות הזזה שקופות, או מדלת שמוכילה לחדר השינה הצמוד.



קדם בחדר העבודה שלו.
"לכל חפץ שהכנסתי לפה
יש משמעות"



“כשתכננתי את הבית יכולתי להגדיל את חדר העבודה, והייתי מאוד עסוק בפרופורציות שלו”, הוא מספר. “רציתי שהוא ירגיש אינטימי, לא קטן מדי ולא גדול מדי. הפרטיות לא חשובה לי, אני יודע לחשוב בסיטואציות לא סטיריליות. לכן דלתות ההזזה שמפרידות בין חדר העבודה לסלון הן שקופות: אני אוהב את הקשר עם שאר חלקי הבית. יש לי חלוקת קשב טובה, אני כמעט תמיד שומע מוזיקה בזמן העבודה ויכול לעבוד ולשמוע במקביל את כל השיחות שמתנהלות מסביבי. אני אוהב להיות חלק מהחיים של הבית, אני לא מחפש חדר מבודד. השקט נמצא בתוכי.”



“חדר עבודה נמצא גם בטיוול בטבע או באמצע סרט”

קדם (46) הוא מבכירי האדריכלים בישראל. שמו הפרטי פיצו (Pitsou) לקוח מה כינוי בצרפתית לתינוקות קטנטנים שמקורו במילה “כרוב קטן”, שם חיבה שנתנה לו בילדותו אומנת צרפתייה. הוא למד צילום בבצלאל במשך שנה ולאחר שהבין שהוא רוצה להתמקד באדריכלות נסע ללונדון ולמד שם ארכיטקטורה ב-AA. המשרד שלו, שקיים כבר 15 שנה, כולל כיום 12 אדריכלים. לצד בתים פרטיים, וילות ודירות יוקרה, הוא הרהיב את מנעד הפרויקטים שלו למבנים תעשייתיים, פרויקטים מסחריים ומבני מגורים גדולים יותר, החל במבנים בעלי 10 דירות וכלה במבנים של 120 דירות בישראל, מנהטן, לוס אנג'לס וציריך. “המשרד עובד על יותר מ-100 פרויקטים במקביל, אבל אנחנו משתדלים כל הזמן לשמור על האמת האדריכלית שלנו. זו משימה לא קלה בסבך הביורוקרטיה של תקציבים ויזמים באקלים המקומי. אבל להיות אדריכל זו לא עבודה, זו דרך חיים, ולכן אין לי ‘שעות עבודה’. כלומר, יש שעות שאני כמוכר עובד בהן, אבל חלל העבודה שלי נמצא במרחב שבין הרמיון ליר שלי. ובחלל הזה אתה פוגש את היצירתיות של המקצוע הזה שנקרא אדריכלות, ללא כל הקטעים הביורוקרטיים.



למעלה: פריטים איקוניים של אימס לוויטרה; ציורי שמן של ילדיו של קדם; בובות ואוסף עטים של מוג'י

“כל סיטואציה יכולה להיות חדר עבודה: חדר בבית מלון, טיול בטבע, שולחן בבית קפה, רגע באמצע סרט. ואף שארגנתי לי גם חללים מסודרים, במשרד שלי בשדרות רוטשילד בתל אביב אין לי ממש חדר עבודה אישי. חדר העבודה שלי שם הוא גם חדר שנערכות בו פגישות, והצוות משתמש בו, בין היתר, לארוחת צהריים. מהבחינה הזאת לחלל העבודה הביתי שלי יש מאפיינים אישיים יותר.”

מה הדבר החשוב לך ביותר בחלל העבודה?

“דבר ראשון שולחן ארוך, כדי שיהיה אפשר לפרוס עליו נייר סקיצה. אחרי זה חשוב לי להרגיש בבית, להרגיש נוח, שהחלל יהיה חלק ממני ולא משהו זר. חשוב

“חדרי העבודה כיום מתרכזים באיפד או באיפון, והם נודדים איתך לכל מקום, ואז, מה שחשוב בהם הוא האישיות שלך. התוצאה היא שלכאורה הצורך בחדרי עבודה הולך ופוחת”

לי שהוא לא יהיה עמוס מדי, כי אני מינימליסט, אבל מכיוון שזה הבית שלי, וזה לא רק חדר העבודה, החלל קיבל צביון משפחתי”.

”חשובה לי הספרייה, שתהיה גישה תמידית למקורות השראה”

החומרים שמהם בנוי חלל העבודה מהדהדים את העיצוב של שאר הבית, ובהתאם גם את ה”אני מאמין” ואת הקו העיצובי של קדם: מינימליסטי, מודרניסטי וכן. אורך שולחן העבודה שלושה מטרים וחצי, ללא תמיכה, והוא עשוי מברזל גס מושחם, שמעניק את התחושה הרצויה של החומר בצורתו הגולמית. ”הברזל מתכתב עם הבית המודרניסטי, הבטון החשוף, התחושה של מגע וטקסטורה. לא תחושה הייטקית”, הוא מסביר. את הקיר שאליו צמוד השולחן חיפה קדם בלוח ברזל שנצבע בלבן. ”זה הקיר ה”דינמי” שאין בו נגיעה לאדריכלות: יש בו ברכות יום הולדת, תמונות של המשפחה וציורים של הילדים. זה קיר משתנה שמכניס את החיות”.

מצדו האחר של השולחן מושענת ספרייה במראה תעשייתי. ”חשוב לי להיות מוקף בספרים, אני איש של ספר”, הוא אומר, ”חדר העבודה שלי במשרד הוא בעיקר ספרייה גדולה, ופה בבית אני קרוב לספרייה בסלון, שמאפשרת לי גישה למקורות השראה כל הזמן”.

על אחד ממדפי הספרייה בסלון מונחים עשרות כתבי העת שבהם פורסמו עבודותיו של קדם בחוץ לארץ. ”זה חלק ממה שנשאר מהיצירה שלי”, הוא אומר. לצדן אוסף אקלקטי אך מובחן של פריטים המסודרים בסדר מופתי זה לצד זה, הכולל חיות עץ מיניאטוריות מיפן; בובות סוני אנג’ל יפניות; ציורי שמן על דיקט של ילדיו של קדם, שציירה מאיה זו; הבובות והציפור האיקונויים של בני הזוג אימס (Eames) לוויטרה; כיסאות מאוסף המיניאטורות של ויטרה; וקטלוגים של כל החברות שפריטיהן מצויים בבית, כמו דהיסלטו, פרוו, גאן ברצלונה, בולטהאופ ובי אנד בי. ”המדף התחתון הוא המדף הכי מרתק”, אומר קדם. ”שם נמצאים כל אלבומי הנסיעות שלנו לחו”ל. בכל נסיעה משפחתית אנחנו עושים אלבום מסע, אני אחראי לכתיבה ונילי ל”קישוט”, שכולל כרטיסי רכבת, תמונות וברושורים”.

על שולחן העבודה של קדם, לצד מסך המחשב ומנורת השולחן, אפשר למצוא אסופה של עטים וצבעים, רובם נקנו במוג’י, וכלים שליקט בזמן הלימודים בשווקים של לונדון. לצדם כלי קרמיקה ישנים ששימשו ציירים, אוסף סרגלים ועטי נוצה של HAY, שמכ” ניסים את המגע האישי. ”אני לא אוהב סתם חפצים. לכל חפץ שהכנסתי לפה יש משמעות, הוא לא במקרה התגלגל לפה”.

מהן שעות העבודה האהובות עליך?
”רוב שעות העבודה היצירתית שלי פה הן בלילות, אף שאני מאוד אוהב אור טבעי, ואין לי בעיה שיהיה אור על המחשב. ומכיוון שאני באמת מרגיש פורה בחלל הזה, בשנה האחרונה החלטתי לעבוד מהבית בימי חמישי. אני מאמין באיזון: אתה צריך להישיר את עצמך, לקבל השראה מתרבות, מספרות, מהטבע. בגלל זה המשרד תמיד נסגר בשש בערב. ברור שזה טוב יותר לחיים, אבל גם בהיבט המקצועי עדיף לא לעבוד 24 שעות ביממה, לאפשר טעינה של רעיונות.”

”ברמה העקרונית, חרדי העבודה כיום מتركזים באייפון או באייפד, והם נודדים איתך לכל מקום. ואז, מה שחשוב בהם הוא האישיות שלך. התוצאה היא שלכאורה הצורך בחרדי עבודה הולך ופוחת, ועדיין, בסופו של דבר, לא משנה למה הם יישמשו, כמעט כולם רוצים שיהיה בהם קשר לחוץ, אור טבעי ומבט לחצר. כולנו בונים בתים, אבל רוצים להיות בחוץ. עם זאת, אני אוהב לחשוב ולהאמין שהחללים שאני מייצר הם חללים שאתה רוצה להישאר בהם”.



מגזינים שבהם פורסמו עבודותיו של קדם. ”זה חלק ממה שנשאר מהיצירה שלי”

חלון המשקיף על חורשת האיקליפטוס. ”כולנו בונים בתים, אבל רוצים להיות בחוץ”

”אני מאמין באיזון: אתה צריך להעשיר את עצמך, לקבל השראה מתרבות, מספרות, מהטבע. בגלל זה המשרד תמיד נסגר בשש בערב”

